

BO NORSTRÖM WEILE
JESPER VESTERGAARD LARSEN

PINNAN ALLA

MIES
SUKELLUSVENEMURHAN
TAKANA

Bo Norström Weile
Jesper Vestergaard Larsen

Pinnan alla

Mies sukellusvenemurhan takana

Suomentanut Suvi Pehkonen

SAGA Egmont

Pinnan alla – Murhaajan profiili

Translated by Suvi Pehkonen

Original title: *Under Overfladen: Profil af en Morder*

Original language: Danish

Copyright © 2023, 2026 Bo Norström Weile, Jesper Vestergaard Larsen and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727178820

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser. It is prohibited to perform text and data mining (TDM) of this publication, including for the purposes of training AI technologies, without the prior written permission of the publisher.

This work is republished as a historical document. It contains contemporary use of language.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

ESIPUHE

Kolmekymmentävuotiaan Kim Wallin murha on yksi Tanskan rikoshistorian puhuttaneimpia murhatapauksia. Raaka ja järjetön surma kohdistui nuoreen naiseen, jolla oli elämä edessään, ja jätti Wallin omaiset syvän surun valtaan. Tapaukseen liittyvät hirveät yksityiskohdat ovat tehneet Peter Madsenista yhden Tanskan vihatuimmista ihmisistä. Tapaus herättää monenlaisia tunteita, ja jotkut saattavat kenties ajatella, että Madsen on mies, joka ei ansaitse tulla mainituksi, mies, joka pitäisi unohtaa. ”Sukellusvenetapaus”, kuten murhaa nimitettiin lehdissä, on ollut esillä tiedotusvälineissä ympäri maailman, ja siihen liittyvistä tutkimuksista on jo tuotettu niin kirjoja, podcasteja kuin dokumenttiohjelmiäkin. Miksi siis tämä kirja syntyi?

Kirja syntyi siksi, että on tärkeää ymmärtää, miten näennäisen rauhalliselta vaikuttavasta ja pidetystä Peter Madsenista kehittyi raakalaismainen ja kyyninen murhaaja. Ei siksi, että Peter Madsen ja hänen rikoksensa ansaitsisivat lisää huomiota, vaan siksi, että me kaikki voimme oppia jotakin hänen elämänsä aiemmista

vaiheista. Peter Madsen oli ennen murhaa suuren yleisön silmissä kunnioitettu teknologiatähti, joka teki unelmista totta kotitekoisine sukellusveneineen ja raketteineen. Hän esiintyi television keskustelu- ja lastenohjelmissa. Hän pääsi kättelemään ministereitä ja ansaitsi kansainvälisiä palkintoja omaleimaisella luonteellaan ja rohkeudellaan kulkea omia polkujaan. Hän jakoi unelmansa – tulla ensimmäiseksi avaruudessa käyneeksi maallikoksi – ympäri maailmaa asuvien ihmisten kanssa, jotka saattoivat seurata hänen raketinlaukaisujaan suorina televisiolähetyksinä. Sadat ihmiset antoivat elämänsä Peter Madsenin käsiin, kun he matkasivat hänen sukellusveneillään, auttoivat hänen raketinlaukauksissaan tai tapasivat hänet salaisten seksibileiden pimeydessä.

Kun puhumme Peter Madsenin parhaiten tunteneiden ihmisten kanssa, he sanovat, etteivät olisi koskaan kuvitelleet hänen pystyvän vahingoittamaan toista ihmistä. Kun kysymme, kuuliivatko he hälytyskellojen soivan, vastaus on aina ei: yksikään kello ei soinut. Mutta tunnistaakseen hälytyskellon äänen pitää tietää, miltä sellainen kuulostaa. Tässä kirjamme pyrkii auttamaan lukijaa. Sillä riippumatta siitä, kuinka valloittavalta ja inspiroivalta Peter Madsen saattoi vaikuttaa ympäristönsä silmissä, piili pinnan alla jotakin muuta – jotakin vaarallisempaa.

Peter Madsenin tutkintavankeuden aikana laaditussa mielen-tilalausunnossa hänellä kuvaillaan olevan narsistisia ja psykoopaattisia piirteitä. Tämä tekee hänestä vaarallisen muttei millään tavalla ainutlaatuisen. Arvioiden mukaan 50 000–200 000 tanskalaisella on epäsosiaalinen persoonallisuushäiriö – aiemmalta nimeltään psykopatia. Tällaisilla henkilöillä on yliedustus van- kiloissa, mutta ”psykopaatteja” on joka puolella yhteiskunnasamme. Osa heistä on naisia, mutta enemmistö on miehiä. On-

neksi vain harvat heistä tekevät samankaltaisia julmuuksia kuin Peter Madsen, ja on eduksi, että heidät osaa tunnistaa.

Pinnan alla on kriittinen ja elämäkerrallinen profilointi Peter Madsenista, ja se perustuu oikeuden asiakirjoihin, pöytäkirjoihin, raportteihin, kirjoihin, lehtiartikkeleihin, televisio-ohjelmiin sekä muihin avoimiin lähteisiin. Journalistisessa tutkimuksesamme saimme lisäksi käsiimme omaelämäkerrallisen käsikirjoituksen, jonka Peter Madsen on kirjoittanut kirjoituskoneella vankilassa. Tekstin otsikko on ”Menestys ja tragedia”, ja se on Peter Madsenin kertomus itsestään.

”Tämä on minun tunnustukseni”, Peter Madsen aloittaa käsikirjoituksensa, joka antaa ainutkertaisen katsauksen hänen romantisoituneeseen minäkuvaansa. Käsikirjoitus tuskin sisältää koko totuutta hänen elämänkaarestaan, ja siksi me vertaammekin hänen kertomaansa muihin lähteisiin. Kirja on syntynyt lukuisista haastatteluista sellaisten henkilöiden kanssa, jotka ovat olleet läheisiä Peter Madsenille hänen elämänsä eri vaiheissa. Tämä on myös heidän tarinansa. Mies, josta he välittivät ja jonka he uskoivat tuntevansa, osoittautuikin täysin vieraaksi.

Kuka Peter Madsen siis on pinnan alla? Sen me yritämme tämän kirjan välityksellä kertoa.

Luku 1

VESILLELASKU

Ensin saapuivat tanssijat. He olivat pukeutuneet sinivalkoisiin merimiespuseroihin ja heiluttelivat ilmassa hopeanhohtoisia huiskiaan viehkein liikkein. Heidän takanaan kulki orkesteri: korkeileva rumpujen, basson ja saksofonin muodostama kokoonpano, joka muunteli tempoa ja tunnelmaa. Välillä se soitti hilpeästi duurissa, välillä synkästi mollissa. Ja sitten tuli sukellusvene, *UC3 Nautilus*. Tilaisuuden pääesiintyjä. Tämä 32,5 tonnin painoinen, 17,8 metrin pituinen, mustaksi maalattu vesikulkuväline komeili erikoiskuljetusajoneuvon lavalla. Sukellusvene siirtyi hitaasti mutta varmasti Peter Madsenin työpajalta B&W-kiinteistöltä Langelinie-rantakatua ja Pieni merenneito -patsasta vastapäätä sijaitsevalle varustelulaiturille, jossa se laskettaisiin ensimmäistä kertaa vesille. Sukellusveneen vanavedessä seurasi joukko katsojia ja lehdistöä. *Nautilus* oli edelleen pelkkä tyhjä putkilo, joka oli suljettu molemmista päistään. Sillä ei ollut ruoria eikä moottoria, mutta sen huipulle oli asennettu torni, joka sai putkilon näyttämään vanhalta, toisen maailmansodan aikaiselta sak-

salaiselta sukellusveneeltä. Juuri siellä Peter Madsen oleskeli, kun kulkue kiemurteli Refshaleøen-saaren epätasaisilla kaduilla.

Useita satoja katsojia oli kerääntynyt laiturille sinä aurinkoisena toukokuun päivänä. Heidän joukossaan oli monta vähäpukeista naista, jotka tervehtivät Peter Madsenia halauksin, poskisuudelmin ja salamyhkäisin katsein. He olivat Peter Madsenin rakastajattaria – ”paholaistytöjä”, kuten hän heitä kutsui. Naisia, jotka hän oli tavannut pimeillä seksiklubeilla ja fetissijuhlilla Kööpenhaminan underground-piireissä. *Nautiluksen* ympärille kiristettiin järeitä ketjuja, kaksi suurta metallikappaletta hitsattiin irti, ja nosturi nosti rungon leppoisasti lainehtivan satama-altaan ylle. Valkoiseen turkikseen pukeutunut nainen käveli sukellusvenettä kohti samppanjapullo kädessään. Musiikki vaimeni, kun hän alkoi puhua juhlallisesti:

”Kastan sinut *Nautilukseksi* ja luovutan sinut merenjumala Neptunuksen huomaan. Suojele miehistöäsi meren raivolta ja tulen hävitykseltä. Pyydän myös, että autat suojelemaan merta ihmisten ahneudelta ja typeryydeltä. Seilaa ilon ja mielikuvituksen tähden.” Sitten nainen iski samppanjapullon sukellusveneeseen pak-sua runkoa vasten. Alus laskettiin hitaasti veteen orkesterin rytmikkään marssimusiikin tahdissa. Lopulta ketjut irrotettiin, ja saman tien oli selvää, ettei sukellusvene uppoaisi tai kääntyisi kyl-jelleen. Kamera käännettiin välittömästi Peter Madseniin, joka oli kavunnut pienelle korotetulle tasanteelle. Hän tarttui kaiuttimiin kytkettyyn mikrofoniin ja kasvot onnesta hehkuen katseli haltioituneena ihmisjoukkoa, joka taputti ja huusi palvoen hänen nimeään. Peter Madsen veti syvään henkeä ennen kuin huusi:

”Se kelluu! Se kelluu!”

Kyöneleitä silmissään hän laski mikrofonin ja nosti vasemman kätensä ohimolleen juhlavaksi kunnianosoitukseksi. Sitten hän

katosi sukellusveneeseen orkesterin jatkaessa soittoaan ja satojen laiturilla odottavien osanottajien vihellellessä ja taputtaessa. Kuukaan heistä ei voinut tietää, että he juhlistivat Tanskan rikoshistorian irvokkaimman rikoksentelempäin vesillelaskua.

Luku 2

SYNTYPERÄ

Carl Madsenin kädet olivat suuret ja kovettuneet monen vuoden puusepäntöistä. Miehen paita oli työnnetty syvälle housuihin ja harmaa sivujakausta aaltoili ryppyisellä otsalla. Suupielessä lepäsi pikkusikari.

Hän pyöritti vaimonsa kanssa Skælskørin kaupungissa, Lounais-Sjellannissa kapakkaa, jonka nimi oli Keskushotelli. Se oli aikanaan ollut hieno hotelli, mutta nyt se oli ruskea publi, jonka yläkerrassa oli tanssisali ja klubitiloja. Pari oli lapseton ja käytti aikansa paikalliseen elinkeinonharjoittamiseen. Carl Madsen oli yritteliäs mies, jolla oli suuria tavoitteita ja joka ilmoitti paikallislehdessä livemusiikin ja naamiaisten tahdittamista tanssi-iltaamista, joissa jaettiin samppanjapulloja ”kauneimmalle daamille” ja ”hupaisimmalle herralle”. Hän oli tinkimätön kapakoitsija ja pyöritti paikkaa kovin ottein. Kun kaupungin juopot eivät täytyneet kunnolla, hän kääri ruudulliset hihansa ja päästi nyrkinsä valloilleen.

Vaimo kuoli vuonna 1967, ja Carl Madsen jatkoi omin avuin

Keskushotellin pyörittämistä ja ”väkevien juomien” tarjoilua. Hieman myöhemmin hän tapasi kolmekymmentäseitsemänvuotiaan Annie Langkjærin. Naisella oli tumma tukka, joka kiertyi vaaleille, luonnollisille kiehkuroille. Hänen ihonsa oli sileä ja aavistuksen tummempi kuin useimpien tanskalaisnaisten. Silmät olivat mantelinmuotoiset ja täynnä elämää. Hän käytti värikkäitä leninkejä sekä pitkiä, kultaisia ja hopeisia kaulaketjuja. Hän oli ulospäinsuuntautunut ja seurallinen, eikä kukaan voinut olla huomaamatta, kun hän astui huoneeseen. Mutta pinnan alla valitsi syvä haavoittuvaisuus.

Annie Langkjær syntyi 12. helmikuuta 1946. Hän kasvoi köyhissä oloissa Skælskørin rantakaupungissa. Hänen äitinsä, joka oli adoptiolapsi, ei kyennyt huolehtimaan hänestä ja hänen kaksi vuotta vanhemmasta veljestään ja jätti heidät siksi adoptiovanhempiensa huostaan ja vieraili heidän luonaan vain harvoin. Annien isä oli kaksikymmentäkuusi vuotta vanhempi kuin äiti, eikä hänkään ollut pysyvästi läsnä lasten elämässä heidän kasvaessaan. Hän vieraili lasten luona lähinnä viikonloppuisin eikä koskaan samaan aikaan kuin heidän äitinsä.

Adoptiovanhemmat olivat molemmat syntyneet 1800-luvun lopulla ja elivät menneiden aikojen muovaamien patriarkaalisten arvojen mukaan. Heillä oli sääntönä, että ainoastaan esikoispoika sai olla mukana päivällisellä, kun talossa oli vieraita. Annie sai tuolloin syödä keittiössä, ja hän kasvoi siinä käsityksessä, ettei hän ollut yhtä arvokas kuin veljensä. Annie oli villi tyttö, jolla oli valtavasti energiaa, ja hänen oli vaikea pysytellä rauhallisena. Aikuisten mukaan hän käyttäytyi huonosti, ja häntä lääkittiin jo nuoresta saakka keskushermostoa stimuloivalla metyylifenidatilla, joka nykyisin tunnetaan kauppanimellä Ritalin. Kun Annie oli neljätoistavuotias, hänen isänsä kuoli ja jätti hänelle huomatt-

tavan perinnön. Hän kypsyi nopeasti ja kiinnostui vastakkaisesta sukupuolesta teini-iässä. Kerrosta adoptiovanhempia ylempänä asui nuori nuohooja nimeltä Leif. Hänellä oli silmää nuorelle naiselle, ja pian heidän vaihtamansa katseet kehittyivät suhteeksi. Annie Langkjær pakkasi tavaransa, sulki lapsuudenkotinsa oven ja muutti rappuset ylemmäs. Myöhemmin pari osti talon Luoteis-Sjellannista Annien perimillä rahoilla. Hän tuli ensimmäisen kerran raskaaksi seitsemäntoistavuotiaana ja synnytti kolme poikaa seuraavan viiden vuoden sisällä. Vanhin pojista oli nimeltään Preben, keskimäinen Benny ja nuorin Tom.

Jos Annie Langkjær kuvitteli löytäneensä turvasataman lapsuudenkodissa kokemaltaan sorrolta, hän oli väärässä. Nuohooja oli väkivaltainen sekä häntä että poikia kohtaan, ja lopulta nuori äiti ei enää kestänyt. Hän jätti miehen ja vei lapset takaisin Skælskøriin.

Eräänä tanssi-iltana Keskushotellilla Annie tapasi itseään kolmekymmentäseitsemän vuotta vanhemman Carl Madsenin, ja 9. marraskuuta 1968 he sanoivat toisilleen tahdon Pyhän Mikaelin kirkossa Slagelsessä.

Carl Madsen oli viisikymmentäyhdeksänvuotias. Annie oli kaksikymmentäkaksi. Hän toivoi löytävänsä uuden ja turvallisen elämän ikääntyvän miehensä luota. Vastaviihitty pari ja Annien kolme poikaa asettuivat Drøsselbjergissä sijainneeseen maalaistaloon, Skælskøristä 30 kilometriä pohjoiseen. Vaikka Carl Madsen ei ollut Prebenin, Bennyn ja Tomin biologinen isä, Annie pyysi poikia kutsumaan häntä isäksi. He myös tekivät niin, vaikkakaan eivät saaneet miehestä itselleen lämmintä ja rakastavaa isää. Jos pojat olivat nenäkkäitä, he saivat korvatillikan, ja jos he eivät sitenkään käyttäytyneet, Carl Madsen riisui vyönsä ja antoi heille selkäsaunan. Annien nuorin poika, Tom, joutui kärsimään eni-

ten. Hän kasteli sänkynsä, ja se sai Carl Madsenin näkemään punaista. Tämän mielestä pojassa oli jotakin vialla ja ongelma pitäisi piestä hänestä pois. Muut pojat näkivät, että Tom oli usein kauhuissaan, kun hän heräsi keskellä yötä ja tunsi lakanoidensa olevan kosteat. Sen jälkeen hän makasi paikallaan ja pelkäsi, että Carl Madsen huomaisi asian. Ja kun tämä huomasi, poika sai kunnolla selkäänsä.

Carl Madsen oli omapäinen mies, jolla oli omanlaisiaan ajatuksia siitä, miten maailma oli järjestäytynyt. Yhteiskunnan säännöt ja lait hän näki vain ohjeellisina, eikä kukaan pystynyt sanelemaan hänelle, miten hänen tulisi elää elämänsä. Tämä oli selvää etenkin silloin, kun hän ajoi autoa. Hän noudatti harvoin nopeusrajoituksia, eikä ottanut järin vakavasti, jos hänen veressään oli alkoholia. Ei edes silloin, kun takapenkillä oli lapsia. Monta kertaa kävi niin, että Carl Madsen – palava sikari suupielessään ja sumentunut katse tiessä kiinni – menetti auton hallinnan ja päätyi ojaan. Pilkkopimeällä maantiellä Stillingen kylän laitamilla oli käydä köpelösti, kun hän töpeksi mutkassa ja auto kierähti ympäri ja juuttui lujaa ojaan. Benny ja Tom istuivat takapenkillä, ja auton runko oli repeytynyt kahtia heidän välistään. Carl Madsen oli eniten harmistuksissaan niiden kulujen takia, jotka hänelle onnettomuudesta aiheutuisivat. Hän ei ajatellut sitä, että hänen humalatilansa ja kykenemättömyytensä ennakoida seurauksia olisivat voineet maksaa pojille heidän henkensä tai liikuntakykynsä, eikä onnettomuus saanut häntä luopumaan juovuksissa ajamisesta.

Carl Madsen ei ollut tiettävästi koskaan saanut lapsia, mutta korkeasta iästään huolimatta hänellä oli polttava halu tulla isäksi. Annie Langkjær oli nainen, joka jatkaisi Madsenin sukua, ja 12. tammikuuta 1971 hän synnytti vielä yhden pojan. Carl Madsen

oli onnessaan, ja maatalolla järjestettiin suuret ristiäiset. Pojan nimeksi tuli Peter Langkjær Madsen.

Poika syntyi perheeseen, jonka arki oli hektistä. Huomio piti jakaa kolmen veljen kanssa, jotka olivat iältään kolme-, viisi- ja seitsemänvuotiaita, ja vanhemmilla oli kiirettä niin talon kuin Keskushotellinkin kanssa, jota pyöritettiin perheyrittäksenä. Pojat olivat usein vanhempiensa mukana töissä ja kasvoivat baariympäristössä, missä ryypättiin rankasti ja tapeltiin. Pojat kerääntyivät usein yhdessä ikkunaan ja katselivat, kun juopot tappelivat takapihalla. Toisin kuin Annien poikia, joita taajaan kuritettiin ruumiillisesti, isä ei koskaan lyönyt Peter Madsenia. Poikaan ei saanut koskea. Mutta vaikka Peter Madsen ei kokenutkaan väkivaltaa fyysisesti, hän koki sitä psyykkisesti. Hän todisti isän kohdistavan vihaansa veljiä kohtaan ja yritti itse käsittää, miksi hänen isänsä löi muita muttei häntä. Vuosia myöhemmin Peter Madsen kuvaili tätä väkivaltaa ystävälleen todeten, että ”hänen veljensä usein lensivät kotona ilman halki”. Annien oli vaikea suvaita poikiin kohdistuvaa väkivaltaa – ja etenkin Tomin ylenpalttista rankaisemista – mikä oli yksi syy siihen, että parin suhde ajautui huonoon suuntaan. Toinen syy oli Carl Madsenin voimakas mustasukkaisuus.

Annie veti nuoren ja viehättävän ulkonäkönsä ansiosta puoleensa monen miehen huomion anniskellessaan juomia Keskushotellilla. Carl Madsenin oli vaikea sietää tätä, ja hän raivostui usein, kun muut miehet vain katsoivatkin hänen vaimoaan. Heidän välisensä huomattava ikäero teki hänet vainoharhaiseksi, ja hän pelkäsi jatkuvasti, että vaimo karkaisi toisen matkaan. Tämä johti moniin riitoihin kapakassa. Eräs kanta-asiakas, jota kutsuttiin ”Puutarhuri-Leifiksi”, tuli raahatuksi takapihalle eräänä iltana, koska hänen väitettiin menneen hieman liian lähelle An-

nieta. Vastineeksi erehdyksestä Carl Madsen antoi miehelle kunnon selkäsaunan. Carl Madsenin mustasukkaisuus ja siitä seurannut raivo eivät rajoittuneet pelkästään Keskushotellille, ja kotona väkivalta kohdistui nyt myös hänen nuoreen vaimoonsa.

Elokuussa 1974 Carl Madsen päätti muuttaa Keskushotellin ravintolaksi. Juopottelusta oli tarkoitus tulla loppu, ja paikassa olisi sen sijaan hyvää ruokaa ja valkoiset liinat pöydissä.

”Teemme nyt kaikkemme, jotta ravintola Skælskør olisi ennen kaikkea hyvä ja viihtyisä ruokapaikka, jossa tarjotaan ruokaa järkevään hintaan”, Carl Madsen ilmoitti sjellantilaiselle sanomalehdelle. Hän möi maatalon ja rakensi sen sijaan Keskushotellin tanssialiin huoneiston, jonne perhe muutti.

Mutta muutos kapakasta ravintolaksi ei vaikuttanut Langkjær-Madsenin perheen dynamiikkaan. Mustasukkaisuus, riitely ja väkivalta jatkuivat, ja vuonna 1975, kun Peter Madsen oli nelivuotias, Annie Langkjær teki äärimmäisen päätöksen. Hän haki avioeroa, pakkasi tavaransa ja sijoitti Bennyn, Prebenin ja Tomin lastenkotiin. Peter Madsenin hän jätti Keskushotellille tämän ikään-tyvän isän luo. Isoveljet oleskelivat vuoden eri lastenkodeissa ennen kuin Annie haki heidät takaisin. Tiedossa ei ole, mitä Annie tarkalleen kyseisenä ajanjaksona puuhaili, mutta pojat saivat myöhemmin tietää, että hän oli ollut kansanopistossa toteuttamassa itseään.

Nelivuotiaalle Peter Madsenille elämä ilman äitiä ja veljiä oli hyvin erilaista. Hänen elämästään oli kuin taikauskusta poistunut neljä hänelle tärkeää ihmistä, joista yksi oli hänen äitinsä, jonka piti olla hänen ensisijainen turvallisuuden ja huolenpidon lähteensä. Hän oli kaksin isänsä kanssa, joka joutui johtamaan Keskushotellia omin avuin. Se oli vaikea ja aikaa vievä tehtävä, mikä

johti siihen, ettei unelma valkoisista pöytäliinoista ja kohtuuhin-
taisesta ruoasta koskaan toteutunut. Sen sijaan ravintola Skælskø-
ristä tuli jälleen kapakka, jolla oli vankka asiakaskunta humalaisia
kanta-asiakkaita.

Annie Langkjærillä ei ollut kansakoulussa opiskelun jälkeen
paikkaa, jossa asua, joten hän muutti takaisin Keskushotellille
poikien kanssa. Nuorella äidillä ei ollut muuta vaihtoehtoa, mutta
hän ei ollut kiinnostunut siitä, että hänestä ja Carl Madsenista tu-
lisi jälleen pari. Seuraavat kaksi vuotta olivat vaikeaa aikaa, jolloin
Peter Madsen sai kieroutunutta esimakua häntä odottavasta häi-
riintyneestä perhekuviosta.

Annie ja pojat muuttivat Keskushotellin yläkertaan, jonka
Carl Madsen oli muuttanut huoneistoiksi. Peter Madsen ja isä
asuivat pohjakerroksessa. Ainoastaan rappuset erottivat heidät
toisistaan, ja kun Annie Langkjærillä oli miesseuraa, Carl Madsen
piti silmällä, keitä rakennuksessa meni ja tuli. Carl Madsen oli
kuusikymppinen ja toivoi, että hän ja Annie päätyisivät taas yh-
teen nyt, kun he asuivat saman katon alla. Mutta niin ei käynyt.
Vagn-niminen mies alkoi vierailla säännöllisesti Annien luona
yläkerrassa, ja kun Carl Madsen sai tietää asiasta, hän pillastui.
Entinen vaimo sai luvan muuttaa pois varsin lyhyellä varoitusa-
jalla, ja mustasukkaisuudesta sokaistunut Carl asetti juuri kuusi
vuotta täyttäneen Peter Madsenin vaikean valinnan eteen: joko
tämä jäisi asumaan isänsä luo tai muuttaisi äitinsä ja veljiensä
kanssa. Jos poika valitsisi jälkimmäisen vaihtoehdon, hän ei kos-
kaan saisi enää palata.

Peter Madsen päätti jäädä asumaan isänsä luo, ja eräänä har-
maana kevätpäivänä vuonna 1977 hän seurasi, kuinka hänen äi-
tinsä ja kolme veljeään pakkasivat entisen elämänsä ja suuntasivat
kohti uutta. Kohti elämää, jossa hänelle ei olisi enää sijaa.

Luku 3

ULKOPUOLINEN

Carl Madsenin asunnon keittiö Keskushotellilla oli upouusi. Hän oli toteuttanut 1970-luvun unelman täydellisistä perhe-elämän puitteista ruskeilla linoleumilattioilla, puisilla kaapeilla ja laatikostoilla, valkoisilla keittiötasoilla ja teräksisen pesualtaan yläpuolisilla uudenaikaisilla punaoransseilla kaakeleilla. Keskellä keittiötä oli pitkänomainen ruokapöytä, joka oli peitetty keltaoransseilla kukilla koristellulla vahakangasliinalla. Ruokapöytä oli tarkoitettu kuuden hengen perheelle, mutta nyt talossa olivat jäljellä ainoastaan Carl Madsen ja hänen kuusivuotias poikansa. Annien lähdettyä Carl Madsen asetti tiukan säännön, joka leimasi Peter Madsenin kasvua suuressa määrin: tämä sai tavata äitiään vain kerran vuodessa.

Annielle ero hänen nuorimmaisesta pojastaan oli kova isku. Hän kärsi huonosta omastatunnosta jätettyään tämän Carl Madsenin luo, ja veljekset näkivät hänen itkevän usein iltaisin tapah-tuneen vuoksi. Mutta lopulta hän päätti hyväksyä vähäisen yhteydenpidon poikaansa. Kesällä 1977 hän sai töitä Høngin kaupun-

MIKÄ TEKEE HIRVIÖN?

Vuonna 2017 tanskalainen keksijä Peter Madsen murhasi raa’asti ruotsalaistoimittaja Kim Wallin suunnittelemassaan sukellusveneessä. Tapaus on painunut historiaan yhtenä Pohjoismaiden tunnetuimmista rikoksista.

Ennen murhaa Peter Madsen oli tullut tunnetuksi kotitekoisista sukellusveneistään ja rakettien laukaisuistaan. Hän oli saanut palkintoja sekä kotimaassaan että ulkomailla, kiertänyt, luennoinut ja esiintynyt televisio-ohjelmissa. Ylistetyn keksijän pinnan alla piili kuitenkin jotain aivan muuta – valehtelija, manipuloija ja murhaaja.

Pinnan alla kertoo Peter Madsenin vaikeasta lapsuudesta, hengenvaarallisista kokeista ja matkasta kapinallisesta keksijästä häikäilemättömäksi murhaajaksi. Samalla teos pohtii, onko kätkeyty pahuus mahdollista tunnistaa ennen kuin on liian myöhäistä.

Toimittajat **Bo Norström Weile** ja **Jesper Vestergaard Larsen** ovat tulleet tunnetuksi podcasteistaan ja rikostapauksia käsittelevistä tietokirjoistaan.